

ΜΙΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΜΟΡΦΩΝ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Στις 5/12/2016 βρέθηκα ξανά στο εδώλιο του κατηγορούμενου για μια παλιά υπόθεση, η εκδίκαση της οποίας είχε αναβληθεί πολλές φορές στο παρελθόν. Αυτή τη φορά η εκδίκαση προχώρησε χωρίς απρόοπτα και προστέθηκε μια ακόμη καταδίκη εις βάρος μου (7 χρόνια). Επρόκειτο για μια απόπειρα εμπρησμού αστικού λεωφορείου στις 6/6/2009 στο κέντρο της Αθήνας, τη μέρα που ο τότε πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραμανλής είχε την κεντρική προεκλογική του ομιλία για τις Ευρωεκλογές του 2009. Ο λόγος που βρίσκομαι κατηγορούμενος για αυτή την ενέργεια είναι ένα καθαρά δικό μου επιχειρησιακό λάθος από αυτά που λόγω πίεσης και βιασύνης καταλήγουν να ιεραρχούν την ολοκλήρωση ενός σχεδίου πάνω από την διασφάλιση όλων των προστατευτικών μέτρων. Το αποτέλεσμα ήταν να μείνει πίσω και μέσα στη τσάντα που βρισκόταν ο εμπρηστικός μηχανισμός ένα δαχτυλικό αποτύπωμα. Ο σχεδιασμός της ενέργειας ήταν τέτοιος ώστε ο μηχανισμός να τοποθετηθεί στο τελευταίο βραδινό δρομολόγιο και μόνο εφόσον όλοι οι επιβάτες είχαν κατέβει από το λεωφορείο. Ο μηχανισμός τοποθετήθηκε στο τελευταίο πίσω κάθισμα του διπλού αστικού λεωφορείου, μια απόσταση αρκετά ικανοποιητική ώστε να δώσει στον οδηγό το περιθώριο να βγει από το λεωφορείο από την πόρτα που βρίσκεται ακριβώς δίπλα του, ακόμα και στην περίπτωση που δεν είχε προλάβει να βγει από την ανάφλεξη. Η ενέργεια αυτή ήταν έξω από το πλαίσιο δράσης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, καθώς επρόκειτο για μια αυτόνομη, ξεχωριστή, πρωτοβουλιακή δράση καθαρά και μόνο της δικής μου ατομικής ευθύνης. Ωστόσο, ενέπιπτε σε μια γενικότερη στρατηγική που στόχευε να πλήξει μεταξύ άλλων την τουριστική σεζόν του 2009, μια στρατηγική που μοιράστηκαν διάφορες ομάδες άμεσης δράσης εκείνης της εποχής και η οποία συνέχιζε την εξεγερτική κληρονομιά του Δεκέμβρη του 2008 και των γεγονότων που ακολούθησαν την δολοφονία του ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου (η οποία διαδραματίστηκε κατά τη διάρκεια εκδήλωσης μιας "άστοχης" πράξης βίας εναντίον ενός διερχόμενου από τα Εξάρχεια περιπολικού χωρίς να συντρέχουν ιδιαίτεροι λόγοι και πάντα μέσα από την καβάτζα ενός στενά οριοθετημένου "αβάτου".)

Δεν είχα σκοπό να τοποθετηθώ για τη συγκεκριμένη ενέργεια διότι πίστευα πως μια ακόμα ξεκομμένη τοποθέτηση και μάλιστα για μια ξεχασμένη απόπειρα εμπρησμού χωρίς ανάληψη ευθύνης δεν θα είχε και κάτι να προσφέρει. Εξάλλου, θεωρούσα ότι καλυπτόμουν από τις δηλώσεις μου σχετικά με τις διάφορες υποθέσεις που έχω δικάσει ως μέλος της ΣΠΦ. Όμως κάποιες τελευταίες εξελίξεις που έχουν οδηγήσει σε μια ιδεολογική τζιχάντ εναντίον συγκεκριμένων αναρχικών πρακτικών και των υποκειμένων που τις επιλέγουν με αναγκάζουν να τοποθετηθώ δημόσια καθώς νιώθω να προσβάλομαι διπλά, ειδικά όταν ακριβώς τέτοιες πρακτικές με βαρύνουν με επιπλέον ποινές (και ναι μπορεί τα επτά χρόνια να συγχωνεύονται με όλα τα υπόλοιπα χρόνια στα οποία έχω καταδικαστεί αλλά δεν παύει να είναι μια ποινή με το δικό της βάρος και τη δική της ποινική-πολιτική παρακαταθήκη)

Είναι πάντα λυπηρό να διαπιστώνει κανείς πως μέσα σε αυτό το χώρο η καλή προαίρεση και η επιλογή χαμηλών τόνων στο πεδίο της αντιπαράθεσης ταυτίζονται με πολιτική αδυναμία ή απουσία επιχειρημάτων. Έτσι ήταν πάντα όμως γιατί να αλλάξει κάτι τώρα; Κι όμως όσο δικαιολογημένη κι αν θα ήταν ενδεχομένως μια καχυποψία για την προώθηση μιας πιο σφαιρικής και πολύπλευρης αναρχικής στρατηγικής (όπως αυτή που εδώ κι ένα χρόνο έχει ξεκινήσει να προωθείται με διάφορα

μέσα) άλλο τόσο αδικαιολόγητη είναι η εκ βάθρων φονταμενταλιστική εχθρότητα που διακηρύσσουν κάποιοι εναντίον συγκεκριμένων επιθετικών ενεργειών.

Επ' άφορμής κάποιων κινητοποιήσεων απέναντι στη διακίνηση ναρκωτικών στην πλατεία Εξαρχείων, έχει αρχίσει να εκφράζεται ένας ιδιαιτέρως χοντροκομμένος πολιτικός λόγος που ταυτίζει επιτηδευμένα κατά τη γνώμη μου, αναρχικές επιθετικές ενέργειες με κάποιας μικρής κλίμακας πάντα, ανορθόδοξους πολιτικά βανδαλισμούς δημόσιας περιουσίας κατά τη διάρκεια μικρότερων ή μεγαλύτερων ταραχών στα Εξάρχεια (η κλίμακα των οποίων σκοπίμως και τεχνηέντως υπερμεγεθύνεται ώστε να πληχθούν πολιτικά οι ίδιες οι ταραχές αυτές καθ' αυτές) και με το εμπόριο ναρκωτικών ή τα μπραβιλίκια. Σημείο αναφοράς όλων αυτών φέρονται να είναι διάφορα περιστατικά ξυλοδαρμών, πολλές φορές ασύνδετα κιόλας μεταξύ τους και κάποιες φορές μάλιστα αρκετά αμφιλεγόμενα. Θα περίμενε κανείς μια διακριτική διαχείριση αυτών των ζητημάτων ώστε να μη συνδέονται ετερογενή πράγματα μεταξύ τους. Όμως όχι, αυτό μάλλον είναι πολυτέλεια. Έτσι όλα αυτά φαίνεται πως για κάποιο κόσμο έχουν άμεση σύνδεση μεταξύ τους και πως λιγότερο ή περισσότερο είναι περίπου το ίδιο και πως είναι αναγκαία μια σημαντική εκστρατεία εναντίον του συνόλου όλων αυτών των περιστατικών στο όνομα μιας σταυροφορίας εναντίον του Κοινωνικού Κανιβαλισμού. Αυτό το τελευταίο ειδικά παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον, αν όχι για κάποιο άλλο λόγο για την επιτηδευμένη ίσως πολιτική αμορφωσιά ή για την επιλεκτική αδυναμία μνήμης που ίσως κρύβεται πίσω από αυτήν την άλογη και άμετρη χρήση αυτής της φράσης. Ξεχνούν ίσως κάποιοι (ή επιλέγουν να ξεχνούν) πως πέρα από μια πλέον συντηρητική αριστερά που παραβρωμάει φορμόλη, η ταύτιση του κοινωνικού κανιβαλισμού ως φαινομένου με την παρέκκλιση της συμπεριφοράς κάποιων μειοψηφικών ομάδων του κοινωνικού περιθωρίου ήτανε πάντοτε μονοπώλιο της αντιδραστικής και συντηρητικής ρητορικής της εξουσίας. Αντίθετα, το φάσμα του γενικότερου και ευρύτερου ριζοσπαστικού χώρου και των περισσότερων κινημάτων αμφισβήτησης ταύτιζαν τον κοινωνικό κανιβαλισμό ως το φαινόμενο που αντικατοπτρίζει την αναπαραγωγή των εξουσιαστικών και εκμεταλλευτικών συμπεριφορών και σχέσεων των από τα κάτω μεταξύ τους, κάτι που φυσικά δεν συμβαίνει σε μια μικρή κλίμακα και σίγουρα δεν περιορίζεται στο κοινωνικό περιθώριο, αλλά αντίθετα είναι η κυρίαρχη κοινωνική συμπεριφορά, τόσο διαδεδομένη και τόσο οικειοποιησίμη που να μοιάζει σαν άτυπα θεσμοθετημένη. Φαίνεται μάλλον πως αυτή η αντίληψη ήταν μια διαστρέβλωση, μια φενάκη ίσως του μεταμοντερνισμού που μόλυνε τα ριζοσπαστικά κινήματα από τον Μάη του 1968 και μετά, και πλέον είναι επιτακτικό να υπάρξει κινηματική εγρήγορση, αν όχι επιστράτευση, ώστε αυτή η διαστρέβλωση να αποκατασταθεί και να μπουν τα πράγματα στη θέση τους, ακόμα και με τη βία αν χρειαστεί. Στο βαθμό, φυσικά, που εγώ παρεξηγώ τις προθέσεις όλων, ή κάποιων, και στο βαθμό που όλα αυτά δεν είναι παρά ατυχείς στην καλύτερη, λεκτικές υπερβολές ή υπερβάλλον ζήλος, πολύ θα χαιρόμουν αν έβλεπα μια δημόσια και ξεκάθαρη πολιτική διάκριση ανάμεσα στο τι τελικώς καταπολεμούν κάποιοι, και τι δεν καταπολεμούν. Στην αντίθετη περίπτωση, που μάλλον είναι και η πιο πιθανή, απλώς επιβεβαιώνουν ότι ταυτίζονται σκοπίμως με αυτήν την ατζέντα κι ότι εννοούν απαρεικτίως όσα λένε στο 100%. Και επειδή δε θέλω να αδικήσω κανέναν δεν θεωρώ πως αυτός ο πολιτικός αναθεωρητισμός υπάγεται σε έναν μη συγκρουσιακό πόλο (όχι στο σύνολο του τουλάχιστον) αλλά περισσότερο σε μια πάγια νοοτροπία εντός χώρου που πιστεύει στις αποστειρωμένες συγκρουσιακές λογικές, εν είδη συσκευασίας, όπου το ανεξέλεγκτο απουσιάζει γιατί προηγουμένως έχει "εξοντωθεί" και το αυθόρμητο εκλείπει έστω και σαν πινελιά στο γενικότερο καμβά των συγκρούσεων. Φαίνεται πως η πολιτική μόδα επιτάσσει επιστροφή στα παλιά δίπολα λες και η παλιά σύγκρουση τους μας κληροδότησε κάποια φανταστική παρακαταθήκη ενώ πετάμε στα σκουπίδια μια κριτική αποτίμηση που φροντίζει να συνθέτει τα καλύτερα στοιχεία του αυθόρμητου και της οργάνωσης.

Επιστρέφοντας όμως πίσω στο αρχικό μου θέμα, που είναι και αυτό που με ενδιαφέρει περισσότερο, ξεκαθαρίζω καταρχάς πως δεν θεωρώ τίποτα και κανέναν υπεράνω κριτικής και ασφαλώς ούτε και μένα τον ίδιο. Και λέγοντας αυτό μπορώ να αναγνωρίσω και αυτοκριτικά πως στο παρελθόν και σε στο βαθμό που με αφορούσε ατομικά δεν ακολούθησα πάντα το δρόμο μιας ορθής πολιτικής αντιπαράθεσης. Για τέτοια περιστατικά όμως και για την ατομική μου ευθύνη σε

αυτά έχω κριθεί, κρίνομαι και συνεχίζω να κρίνομαι. Όμως για να μπορούν να πείθουν τα υποκείμενα που ασκούν την όποια κριτική και για την ελικρίνεια των προθέσεων τους θα πρέπει να ορίζουν και ξεκάθαρα το έδαφος από το οποίο εφορμάται η κριτική τους. Είναι για παράδειγμα πολιτικό αυτό το έδαφος; Είναι ηθικό; Έχει να κάνει με ζητήματα στρατηγικής σύνδεσης μέσω και σκοπών ή μήπως είναι κάτι ολότελα διαφορετικό; Ο μη προσδιορισμός αυτού του εδάφους προκαλεί σύγχυση και καθιστά την ίδια την κριτική από έωλη έως και ύποπτη. Κι αυτό φυσικά στην περίπτωση που έχουμε όντως να κάνουμε με μια κριτική όσο έωλη και ύποπτη κι αν είναι. Στην περίπτωση μας όμως δεν έχουμε να κάνουμε με κριτική, γιατί η κριτική σημαίνει πολιτική διαφωνία και η πολιτική διαφωνία σημαίνει διάλογο για την διαπραγμάτευση της πολιτικής σημασίας του κάθε ζητήματος. Αυτό που παρατηρείται όμως εδώ πέρα είναι η κλασική επικοινωνιακή στρατηγική όσων θέλουν να αποδομήσουν το πολιτικό και ηθικό ανάστημα των αντιπάλων τους, ώστε να μην χρειαστεί να αντιπαρατεθούν μαζί τους πολιτικά. Η στρατηγική αυτή επιτάσσει μια ξεκάθαρη πολεμική που εχθροποιεί εξ' αντικειμένου τον προσδιορισμένο στόχο, (στην περίπτωση μας ένα ολόκληρο εύρος πολιτικών λογικών, στρατηγικών και πρακτικών αγώνων) σε μια προσπάθεια εξορισμού του αντιπάλου από την όποια κοινότητα (όσο πλατιά και αν είναι αυτή). Ο εξορισμός αυτός φυσικά μετά παρέχει την πολυτέλεια της a priori ηθικής νομιμοποίησης κάθε εχθρικής ενέργειας εναντίον του αντιπάλου μιας και έχει καταστεί ως φυσικός εχθρός του κινήματος.

Δυστυχώς όμως για αυτούς στην περίπτωση μας θα πρέπει να περιοριστούν στην προσπάθεια. Οι επιθέσεις στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς δεν είναι καν κάτι καινούργιο. Στο πρόσφατο παρελθόν, την περίοδο μεταξύ 2009-2012, προέκυψε μια στρατηγική επιθέσεων αντάρτικου πόλης που επιχειρούσε να θέσει νέα στοιχήματα, να δημιουργήσει νέες προκλήσεις, να πειραματιστεί πάνω σε νέα σκεπτικά και να ανιχνεύσει νέα μονοπάτια αναρχικής επίθεσης. Έτσι ένα πλήθος αναρχικών ομάδων άρχισαν να προχωρούν σε οργανωμένες δολιοφθορές εναντίον ΜΜΜ που συνολικά κόστισαν πολλά εκατομμύρια ευρώ στο κράτος. Εμπρησμοί τρένων, τραμ και λεωφορείων καθώς άλλου τύπου επιθέσεις, όπως το σαμποτάζ των γραμμών του τραμ με τσιμέντο, συνθέτουν το παζλ των επιθέσεων της περιόδου εκείνης. Μέσα από τα κείμενα των αναλήψεων ευθύνης άνοιξε μάλιστα κι ένας διάλογος μεταξύ των ομάδων που αποσκοπούσε στη συλλογική ζύμωση και επεξεργασία σκεπτικών και μεθόδων επίθεσης. Ενδεικτικά παραθέτω ένα χαρακτηριστικό τέτοιο απόσπασμα από την ανάληψη ευθύνης για εμπρησμό τραμ από την ομάδα Κύκλοι Παραβατικών (8/10/2012) που θεωρώ ότι εμπλουτίζει αρκετά εμπειριστατωμένα όλο αυτό τον διάλογο : *“Μέσα από επιθέσεις σ’ αυτό που εμείς ορίζουμε ως αόριστα πεδία της κοινωνικής ζωής θέλουμε να αναδείξουμε το λόγο μας και να αναγκάσουμε τον καθένα/καθεμία να αφουγκραστεί την αδιέξοδη κραυγή μας.(...) Πρέπει να εισέλθουμε στη ζωή των σύγχρονων υπηκόων, να προκαλέσουμε ρήγματα εκεί που δύσκολα θα τα κρύβει ο παραμορφωμένος φακός των ΜΜΕ. Σε χώρους και πεδία που θα προβληματίσουν και θα κάνουν τον άλλον να ψαχτεί και να δει για ποιο λόγο γίνεται το κάθε χτύπημα. (...) Ένας τρόπος για να επιτευχθεί αυτή η ιδιόμορφη διάχυση της πράξης και του λόγου μας είναι και τα χτυπήματα στα Αόριστα Κοινωνικά πεδία”*.

Βέβαια, η πλειοψηφία αυτών των ομάδων και ο λόγος που εξέφραζαν μπορεί ίσως να τοποθετηθεί κάπου στο ευρύτερο φάσμα της εξεγερσιακής αναρχίας και των διαφόρων τάσεων στο εσωτερικό της, γεγονός που επιτρέπει σε όσους εχθρεύονται παθολογικά το σύνολο όλων αυτών των τάσεων να καταδικάζουν τέτοιου τύπου ενέργειες μιλώντας με ευκολία για “υφέρποντες ελιτισμούς” και “υποδόριους φασισμούς” κλιμακώνοντας έτσι την πολεμική τους με έναν ξεκάθαρα αντιδιαλεκτικό, αντιεξεγερτικό φανατισμό που δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί του και ούτε είναι διατεθειμένος να διαπραγματεύεται τέτοια “αξιακά” ζητήματα που κατά μια αυθαίρετη πάντα και αποκλειστικά υποκειμενική κρίση κάποιων υποκειμένων, ζημιώνουν αυτό που στο δικό τους κεφάλι αντιλαμβάνονται ως κίνημα (λες και θα μπορούσε ποτέ ένα αναρχικό κίνημα να είναι τσιφλίκι κάποιων ώστε να ορίζουν αυθέραιτα και τα σύνορα του) καθώς “με τέτοιου τύπου ενέργειες χάνεται όλη η σοβαρή και υπεύθυνη δουλειά που κάνουμε για να φέρουμε τον κόσμο με το μέρος μας”. Δυστυχώς όμως, για τους άσπονδους λυσσασμένους εχθρούς της εξεγερσιακής αναρχίας σε όλες τις εκφάνσεις της (γιατί ας μην κοροιδευόμαστε αυτό δεν περιορίζεται μόνο ενάντια στις αναρχοατομικιστικές και αναρχομηδενιστικές εξεγερσιακές τάσεις αλλά δυνητικά

ενάντια στο σύνολο της εξεγερσιακής αναρχίας , της αποκαλούμενης στις μέρες μας κι ως θολής εξεγερτικότητας) ειδικά στα μέρη μας υπάρχει ένα πολύ πλούσιο παρελθόν τέτοιων επιθέσεων σε Μέσα Μαζικής Μεταφοράς και μάλιστα από οργανώσεις αντάρτικου πόλης όπως ο ΕΛΑ που από το 1976 ως το 1979 είχε πραγματοποιήσει επιθέσεις σε αμαξοστάσια της τότε ΕΑΣ καίγοντας μεγάλο αριθμό αστικών λεωφορείων. Φυσικά θα ήταν αστεία και μόνο η σκέψη να κατηγορήσει κανείς τον ΕΛΑ για υπέρποντα ελιτισμό.

Το παραπάνω παράδειγμα φυσικά και δεν σημαίνει ότι επειδή μια στόχευση είναι κοινή τα υποκείμενα και οι οπτικές τους ταυτίζονται. Κάθε άλλο. Ο πλουραλισμός όμως των διαφορετικών σκεπτικών που από εποχή σε εποχή επιλέγουν να πλήξουν κοινούς στόχους, μεταθέτει το πεδίο της κριτικής από το επίδικο της ίδιας της στόχευσης αυτής καθεαυτής στο ζήτημα της ποιότητας του λόγου που συνοδεύει τέτοιου τύπου ενέργειες. Τώρα ασφαλώς αν το ζήτημα είναι ότι τέτοιες ενέργειες χάνονται κάτω από το πέπλο της πολιτικής ανωνυμίας θα μπορούσα κι εγώ να σταθώ κριτικά καθώς θεωρώ προβληματική αυτή τη λογική (όχι εχθρική ωστόσο) γιατί εκτός των άλλων δίνει και λαβές στους επικριτές τέτοιων επιθέσεων να εξαπολύσουν λάσπη με πολιτικό επικάλυμα. Είναι δε ακόμα πιο προβληματική αυτού του είδους η ανωνυμία όταν τα ίδια τα δρώντα υποκείμενα αρνούνται - άγνωστο για ποιους λόγους- να δώσουν ένα πολιτικό περιεχόμενο στις πράξεις τους, καθώς αυτό δείχνει μια ηθελημένη αποχή από την πολιτική ζύμωση και επικοινωνία σκεπτικών. Φυσικά θα μπορούσε να πει κάποιος ότι η κριτική δεν στρέφεται στο πολιτικό και ηθικό υπόβαθρο τέτοιων επιθέσεων γενικά αλλά εναντίον στη συχνή τους επανάληψη στην περιοχή των Εξαρχείων. Ας είμαστε όμως ειλικρινείς σε αυτό. Ακόμα κι αν ίσχυε κάτι τέτοιο μπαίνει ένα τεράστιο ερωτηματικό στο γιατί δε γίνεται ορατός αυτός ο διαχωρισμός ώστε να μη μπορεί ακόμα κι ο πλέον κακόβουλος να βρει πατήματα και δεύτερον μπαίνει ένα ακόμα μεγαλύτερο ερωτηματικό στο πότε απέκτησαν τα Εξάρχεια επιτροπή δεοντολογίας σε ζητήματα πολιτικής στόχευσης και γιατί και από ποιους νομιμοποιείται μια τέτοια επιτροπή να εκδίδει εγκυκλίους περί κοινωνικής αντιβίας; (από τους κατοίκους πάντως σίγουρα όχι. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε εξάλλου και τη συμμετοχή της συντριπτικής πλειοψηφείας των κατοίκων στα κοινά κάτι που προφανώς δε συμβαίνει). Ποιος λοιπόν αποφάσισε ότι τα λεωφορεία και γενικά τα ΜΜΜ πρέπει να καίγονται μόνο εκτός Εξαρχείων και μόνο ως οδοφράγματα κατά τη διάρκεια γενικευμένων συγκρούσεων και μέχρι που είναι διατεθειμένος να φτάσει αυτός ο κάποιος προκειμένου να εξασφαλίσει την υπακοή και τη συμμόρφωση στη "γραμμή" του;

Ας μη γελιόμαστε όμως. Φυσικά και η όλη πολεμική δεν εξαντλείται ούτε στο ζήτημα της πολιτικής ανωνυμίας κι ούτε και στον ενδημικό χαρακτήρα του φαινομένου, αντίθετα το ξεπερνάει κατά πολύ. Αυτό που στην ουσία είναι το διακύβευμα, (κι αν υπήρχε το παραμικρό ίχνος πολιτικής εντιμότητας στην κριτική αυτή θα έπρεπε να γίνει παραδεκτό) είναι η μόνιμη πολιτική ατζέντα κάποιων για το "τι θα πει ο κόσμος". Αυτός εξάλλου είναι και ο λόγος που δεν έχει ακουστεί κανένα σοβαρό πολιτικό επιχείρημα μέχρι στιγμής που να μπορεί να αναιρέσει την αξία τέτοιων στοχοθεσιών παρά μόνο κάτι ψελλίσματα περί ταλαιπωρίας του κόσμου που θυμίζουν, έστω και αντανάκλαστικά, το χειρότερο είδος κοινωνικού αυτοματισμού που προωθούν τα ΜΜΕ και επίσημες πολιτικές φωνές κάθε φορά που γίνεται κάτι που με οποιοδήποτε τρόπο "προκαλεί ταλαιπωρία στο κόσμο", και συγκεκριμένα αυτών που προσπαθούν "να κάνουν απλώς τη δουλειά τους".

Είναι γεγονός όμως ότι ένα μεγάλο κομμάτι της στρατηγικής όλων των κοινωνικών κινητοποιήσεων, πέρα από την προπαγάνδισή των θέσεων- αιτημάτων τους, είναι και η άσκηση πολιτικής πίεσης μέσα από την πρόκληση κοινωνικών βραχυκυκλωμάτων, οι παράπλευρες συνέπειες των οποίων είναι πάντα η ταλαιπωρία κάποιων, καθώς πάντα σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό θα υπάρχουν κοινωνικές ομάδες που θα επηρεαστούν. Κάθε φορά λοιπόν που γίνονται μαθητικές/ φοιτητικές καταλήψεις, κάθε φορά που διαδηλωτές κλείνουν τους δρόμους, κάθε φορά που τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, οι εθνικές οδοί μπλοκάρουν εξαιτίας μπλόκων ή απεργιών, κάθε φορά που γειτονιές μετατρέπονται σε "υγειονομικές βόμβες" εξαιτίας απεργών στο τομέα της καθαριότητας, κάθε φορά που τα νοικοκυριά μένουν χωρίς ρεύμα επειδή οι απεργοί κατεβάζουν

τους διακόπτες της ΔΕΗ, κάθε φορά που οι ρυθμοί της πόλης πέφτουν εξαιτίας απεργιών στα ΜΜΜ, και γενικώς κάθε φορά που συμβαίνει οτιδήποτε από όλα αυτά (κι ίσως κι άλλα που να μου διαφεύγουν), υπάρχουν κάποιοι που ταλαιπωρούνται. Κάποιοι που θα χάσουν τα μαθήματα τους, κάποιοι που θα χάσουν κάποιο δρομολόγιο ή κάποιο προγραμματισμένο ταξίδι, κάποιοι που θα ταλαιπωρηθούν σε ένα μποτιλιάρισμα, κάποιοι που θα υποστούν την δυσωδία των σκουπιδιών έξω από τα σπίτια τους, κάποιοι που θα αργήσουν να πάνε στη δουλειά τους ή ίσως δεν καταφέρουν καθόλου να πάνε. Κι όλα αυτά γιατί το κοινωνικό πεδίο είναι διαρθρωμένο με τέτοιο τρόπο ώστε πάντοτε όταν ένας αγώνας μπαίνει σε κίνηση και τροχιά να βραχυκυκλώνει κάτι στον κοινωνικό ιστό και κάποιοι να καταλήγουν να ταλαιπωρηθούν γιατί διαταράσσεται η κανονικότητα και το πρόγραμμα τους. Και πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις η καθεστωτική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ μιλάει για αντικοινωνικές συμπεριφορές συντεχνιών και συνδικαλιστικών μειοψηφιών που βάζουν τα συμφέροντα τους πάνω από τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Και κάπως έτσι νομιμοποιούνται οι επιστρατεύσεις απεργών, η διάλυση και καταστολή συγκεντρώσεων (που συν τοις άλλοις πλήττουν και το εμπόριο), το σπάσιμο καταλήψεων από αγανακτισμένους συλλόγους γονέων και κηδεμόνων. Κάπως έτσι συντεχνιακές και κλαδικές ομάδες στρέφονται η μία στην άλλη (όπως προσφάτως είδαμε στην περίπτωση αγροτών ενάντια στην ομοσπονδία ναυτικών ή παλιότερα φορτηγατζήδων εναντίον αγροτών κτλ) και κάπως έτσι καταλαβαίνουμε τελικά ποιος είναι ο πραγματικός κοινωνικός κανιβαλισμός. Και προφανώς όσοι αντιδρούν σε κάθε τέτοια περίπτωση δεν είναι απαραίτητως "νεοφιλλελέδες" η "μέτωπο της αντίδρασης", αντίθετα συχνά είναι "απλοί άνθρωποι" που θέλουν "να κάνουν απλώς τη δουλειά τους" αδιαφορώντας για τους αγώνες και τα αιτήματα κάποιων άλλων. Ακούγεται άσχημο και είναι λογικό να αρνείται κανείς αυτήν την πραγματικότητα χτίζοντας ένα δικό του φαντασιακό στο οποίο η κοινωνική βάση και η "λαϊκή ψυχή" παρόλες τις ταλαιπωρίες που υφίσταται αναγνωρίζει το δίκιο των αγώνων και συντάσσεται ηθικά μαζί τους, αλλά στον πραγματικό κόσμο μόνο αυτό δε συμβαίνει. Για την ακρίβεια συμβαίνει το αντίθετο.

Ποια είναι λοιπόν η διαφορά όλων των παραπάνω σε σχέση με τις συνέπειες που προκαλούνται ή που ίσως προκληθούν από επιθέσεις σε ΜΜΜ; Γιατί τόση σπουδή στη πολεμική και στην καταδίκη τους; Σε ποιο ακροατήριο τελικώς απευθύνονται ή νομίζουν πως απευθύνονται κάποιοι; Αλήθεια αυτή είναι η "πλατιά επαναστατική πολιτική ζύμωση μέσα στη μάζα" που οραματίζονται μερικοί; Η διέγερση των πιο ταπεινών αντιδραστικών λαϊκών ενστίκτων; Αν είναι έτσι πάντως τα καταφέρνουν αρκετά καλά δεν είναι κάτι δύσκολο αυτό, η αντιδραστική ρητορική εξάλλου έχει γίνει επιστήμη εδώ και δεκαετίες χωρίς τη δική τους βοήθεια. Αν δεν επιθυμούν αυτό ωστόσο, θα πρέπει να προβληματιστούν διότι με τέτοιου τύπου επιχειρήματα αυτό ακριβώς πετυχαίνουν. Εκτός βέβαια και αν "οι σταγόνες και τα ρυάκια της λαϊκής οργής" εμποδίζονται στο να γίνουν ποτάμι εξαιτίας των καμένων λεωφορείων. Μπορεί βέβαια η απάντηση να βρίσκεται και στο ότι τέτοιες πρακτικές θα ήταν ίσως ικανές να σπάσουν το μονοπώλιο διαχείρισης της δημόσιας εικόνας του χώρου ή του κινήματος, αν υποθέσουμε βέβαια ότι υπάρχουν κάποιοι που (είτε λόγω προσωπικών φιλοδοξιών είτε λόγω προγραμματισμένων θέσεων) το διεκδικούν για τον εαυτό τους. Θα χαιρόμουν ξανά ιδιαίτερα αν αυτό αποτελούσε μια απλή υπόθεση εργασίας, πολύ φοβάμαι ωστόσο ότι μάλλον δεν είναι. Και πολύ φοβάμαι πως όταν υπάρχουν τέτοιου τύπου φιλοδοξίες και προγραμματικές θέσεις όλα επιτρέπονται τελικά. Σε μια τέτοια υποθετική περίπτωση φυσικά θα παρατηρούσαμε μια απίστευτα μεγάλη συγκέντρωση οξύμωρων σχήματων δεδομένου ότι υποτίθεται πως μια τέτοια αντίληψη δε συνάδει με την εν γένει επαναστατική ηθική που επικαλούνται κάποιοι επικριτές του "αμοραλισμού".

Πέρα από όλα αυτά όμως, πίσω από την τόσο σκληρή πολεμική απέναντι σε τέτοιες επιθέσεις κρύβεται ίσως και μια (ηθελήμενη;) μερική άγνοια για κάποιες από τις ιστορικές διεργασίες διαμόρφωσης του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Αλήθεια δεν υπήρξε κάποτε το ιστορικό φαινόμενο της Βιομηχανικής Επανάστασης που αποτέλεσε την μήτρα του σύγχρονου Βιομηχανικού καπιταλισμού (πολύ πριν την έκρηξη του χρηματιστηριακού και χρηματοπιστωτικού τομέα) στη σκληρότατη και ανελέητη μορφή του όπως τον γνωρίζουμε σήμερα; Μήπως δεν ήταν η εκρηκτική

άνθιση του τομέα των μετακινήσεων που άλλαξε τελείως την μορφή του εμπορίου διευρύνοντας το με εντελώς άλλους ρυθμούς πολύ πιο δραστικούς; Μήπως αυτό δεν είχε ως συνέπεια τις αλλαγές συσχετισμών στις διεθνείς αγορές και τις συναλλαγματικές σχέσεις της εποχής που καθόρισαν αργότερα σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό και τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές των καπιταλιστικών μεγάλων δυνάμεων; Μήπως η ανάπτυξη του τομέα των μετακινήσεων δεν υπήρξε ως ένα μεγάλο βαθμό συντελεστής των νέων παραγωγικών δυνάμεων εντός αστικών κέντρων, ειδικά στη σύγχρονη εποχή που λόγω της υπέρμετρης αστικοποίησης έχουν πολλαπλασιαστεί σε μέγεθος; Μήπως οι μετακινήσεις δεν υπήρξαν ο παρανομαστής ενός ολόκληρου σύγχρονου τομέα της οικονομίας που ονομάζεται βιομηχανικός τουρισμός και αποφέρει τεράστια συσσώρευση κεφαλαίων στις παγκόσμιες κιόλας αγορές; Στις ημέρες μας οι αστικοί χάρτες των μητροπόλεων είναι γεμάτοι από άπειρες κουκίδες που αντιπροσωπεύουν κάτεργα μισθωτής σκλαβιάς και ναούς κατανάλωσης και σε αυτόν τον χάρτη τα ΜΜΜ δεν είναι παρά εκείνες οι ευθείες γραμμές που συνδέουν αυτές τις κουκίδες μεταξύ τους, κάτι φυσικά που εξηγείται καθώς αυτή είναι η μόνη αποστολή τους ως οργανικό κομμάτι της πόλης εργοστασίου. Γιατί μήπως είναι ψέμα ότι για τον καπιταλισμό οι άνθρωποι λογίζονται μόνο ως εμπορεύματα με εργατική και αγοραστική δύναμη; Είναι φυσικό επόμενο λοιπόν πως τα ΜΜΜ υπάρχουν ΜΟΝΟ για να εξυπηρετούν την μετακίνηση των ανθρώπων-εμπορευμάτων ώστε να εντατικοποιούνται οι ρυθμοί παραγωγής και κατανάλωσης, και έτσι να αυξάνεται και η αντίστοιχη συσσώρευση κέρδους υπέρ του κεφαλαίου και εις βάρος των από τα κάτω. Μάλιστα, η απληστία του εκμεταλλευτικού συστήματος φροντίζει ώστε να βγάξει κέρδος και από τις μετακινήσεις αυτές καθεαυτές κοστολογώντας τις υπηρεσίες τους και θέτοντας πολλαπλάσια πρόστιμα για τους παραβάτες και προσλαμβάνοντας ρουφιάνους που για λογαριασμό της εργοδοσίας κόβουν πρόστιμα, εξευτελίζουν, τραμπουκίζουν, βιαιοπραγούν και ενίοτε δολοφονούν, επειδή κάπως πρέπει και αυτοί “να κάνουν απλά την δουλειά τους”.

Δεν έχω κάποια ψευδαίσθηση φυσικά ότι μεταξύ ανθρώπων τόσο προκατειλημμένων τα όσα γράφω μπορούν να γεννήσουν τον οποιονδήποτε υγιή προβληματισμό. Είμαι μάλλον σίγουρος κιόλας ότι διαβάζοντας αυτές τις γραμμές ένα κοροϊδευτικό χαμογέλο χαράζει το πρόσωπο τους και το πρώτο πράγμα που θα θελήσουν να κάνουν είναι να ειρωνευτούν: “Δηλαδή με τα καμμένα λεωφορεία χτυπιέται ο καπιταλισμός;” Είναι τόσο σίγουροι για την αλήθεια τους και για την απολυτότητα των επιχειρημάτων τους ώστε να τυφλώνονται και να μη μπορούν να δουν μια όντως αντικειμενική αλήθεια. Πράγματι ο εμπρησμός ενός λεωφορείου έτσι ξεκομμένα δεν χτυπάει προφανώς από μόνος του, (τουλάχιστον όχι σε ένα επίπεδο που η ζημιά δε θα είναι απορροφήσιμη) ούτε την εξουσία, ούτε και την οικονομική της διάρθρωση. Όπως ισχύει όμως και για έναν μεμονωμένο εμπρησμό τράπεζας, υπουργείου, αστυνομικού τμήματος κτλ. Αυτό μάλιστα είναι και το βασικό επιχείρημα όσων είναι εναντίον όλων αυτών των επιθέσεων γενικά, ότι δηλαδή από μόνες τους δεν πλήττουν το καθεστώς και άρα καθίστανται ατελέσφορες. Ο πυρήνας αυτής της κριτικής είναι προβληματικός καθώς είναι ο ίδιος πυρήνας επιχειρημάτων που ακόμα και στις πολιτικές εκτελέσεις στέκεται κριτικά διότι “ουδείς αναντικατάστατος”. Που μας οδηγεί λοιπόν αυτός ο τρόπος σκέψης; Αντίθετα, γιατί δεν μπορούμε να δεχτούμε πως ναι μεν την διαφορά προφανώς και την κάνει η μέγιστη δυνατή διάχυση και οικειοποίηση των επιθετικών πρακτικών, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι όταν συμβαίνουν αποσπασματικά χάνουν την αξία τους; Δεν είναι ούτε ένας αιώνας από τότε που ο αναρχοκομμουνιστής Λουίτζι Γκαλεάνι θα έγραφε υπερασπιζόμενος την ατομική τρομοκρατία " Καμιά πράξη εξέγερσης δεν είναι άχρηστη, καμιά πράξη εξέγερσης δεν είναι βλαβερή". Αν μπορούσαμε τώρα να φανταστούμε την υιοθέτηση μιας στρατηγικής επιθέσεων τόσο στα ΜΜΜ όσο και στο γενικότερο δίκτυο μεταφορών και τουρισμού σε ένα πολύ μεγαλύτερο επίπεδο το οποίο μάλιστα θα συνόδευε και ο αντίστοιχος πολιτικός λόγος, τότε ίσως και να είχαμε μια όντως σημαντική ζημιά μη απορροφήσιμη, σε σημαντικά σημεία μάλιστα της οικονομίας.

Φυσικά για όσους δεν αντιλαμβάνονται τη ζωή μονάχα με οικονομικούς όρους, και δε μιλάνε μόνο τη γλώσσα των οικονομικών αφηγημάτων (όχι γιατί δε μπορούν αλλά γιατί επιλέγουν να μην το

κάνουν) υπάρχει και το καθαρά προσωπικό βίωμα του καθενός και της καθεμίας μας που αποκτάμε οι ίδιοι καθημερινά, ζώντας μέσα στη σκατίλα της εξουσιαστικής-εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Διότι ούτε εξωγήινοι είμαστε, ούτε ζούμε στις βουνοκορφές μας (αυτές που ειρωνικά αποκαλούνται και βουνοκορφές της άρνησης), μακριά από τις υλικές συνθήκες ζωής αυτού του σάπιου κόσμου. Εδώ γεννηθήκαμε, εδώ μεγαλώσαμε κι εδώ συνεχίζουμε να ζούμε αναπνέοντας καθημερινά τη δυσωδία του σύγχρονου πολιτισμού. Τις συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης καθώς και τη γενικότερη ασφυκτική παρουσία της Εξουσίας τη βιώνουμε κι εμείς οι ίδιοι καθώς δεν αιθεροβατούμε πάνω από τα κεφάλια όλων των υπόλοιπων εκμεταλλεζόμενων και εξουσιαζόμενων ανθρώπων αλλά ζούμε μαζί τους και ανάμεσα τους. Έχουμε λοιπόν κάθε φυσικό δικαίωμα να οργιζόμαστε, να μισούμε, να εξεγειρόμαστε και να επιτεθόμαστε σε οτιδήποτε νοιώθουμε πως εγκλωβίζει και καταπιέζει τις ζωές μας, χωρίς να πρέπει να δίνουμε λογαριασμό σε αυτόκλητους θεματοφύλακες της κοινωνικής αντιβίας (κι αν μη διαμαρτυρηθούν για την οξύτητα των χαρακτηρισμών μιας κι ούτε κι η άλλη πλευρά είναι φειδωλή στους χαρακτηρισμούς όταν νιώθει την ανάγκη να διαφωνήσει αφορίζοντας) . Για μας λοιπόν τα ΜΜΜ δεν είναι τίποτα περισσότερο από κλύβες μεταγωγής ανθρώπων-σκλάβων που εκτελούν ένα πρόγραμμα μεταφοράς από το σπίτι στο κάτεργο και από το κάτεργο στους χώρους κατανάλωσης, κι από εκεί ξανά πάλι στο σπίτι για ξεκούραση μέχρι να έρθει η επόμενη ημέρα και η επόμενη και η επόμενη και μέχρι αυτό το καθημερινό ανελέητο πήγαινε-έλα να γίνει ξαφνικά ολόκληρη η ζωή μας που ξοδεύεται σε προγραμματισμένα δρομολόγια, στάσεις λεωφορείων, χώρους μισθωτής σκλαβιάς και εμπορευματοποιημένες ζώνες διασκέδασης και κατανάλωσης.

Αλήθεια, εσύ που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, μέσα σε όλο αυτό το γαϊτανάκι εξόντωσης της προσωπικότητας σου, της εκμετάλλευσης και της καταλήστευσης σου, μέσα στην καθημερινή ψυχοφθόρα αγωνία να μην πέσεις πάνω στους ρουφιάνους, μην σου κόψουν πρόστιμο, μη σε σύρουν στο τμήμα για ταυτοποίηση ενώ οι υπόλοιποι επιβάτες γνέφουν και μουρμουρίζουν υποτιμητικά σχόλια για σένα, μέσα στο διαρκές άγχος μην χρειαστεί να πηδήξεις ή ακόμα χειρότερα να σε σπρώξουν από κάποιο λεωφορείο εν κινήσει και σκοτωθείς, το χειρότερο που θα μπορούσε να σου συμβεί είναι να χάσεις ένα γαμημένο δρομολόγιο επειδή κάποιοι έκαψαν ένα λεωφορείο;

Για όσους δεν πάσχουμε όμως από κάποιου είδους ιδεολογικό ιδρυματισμό ώστε εγκλωβισμένοι μέσα στην ιδεολογική μας φούσκα να νομίζουμε πως τα πάντα κινούνται βάση των θεωρητικών σχημάτων που έχουμε εμείς στο κεφάλι μας, είναι αυτονόητο πως ο καθορισμός μια πράξης ως κοινωνικής ή αντικοινωνικής δεν συμβαίνει από τα υποκείμενα που τη φέρουν εις πέρας αλλά από την γνώμη της κοινωνικής πλειοψηφίας η οποία και σ' ένα μεγάλο βαθμό διαμορφώνεται και από την καθεστωτική προπαγάνδα. Έτσι συχνά δεν έχει σημασία η πρόθεση των δραστών αλλά η γνώμη του κοινού. Αν για παράδειγμα μια ανατίναξη τράπεζας θεωρείται κατά την κοινή γνώμη κατακριτέα πράξη βίας τότε η ενέργεια δύναται να έχει αντικοινωνικό χαρακτήρα ανεξάρτητα από το αν η προκήρυξη που τη συνοδεύει έχει μαρξιστική, αναρχοκομμουνιστική ή αναρχομηδενιστική ανάλυση. Τουλάχιστον οι πολέμοι της ένοπλης βίας αυτά τα έχουν λήξει στο μεταξύ τους και θεωρούν κάθε ενέργεια που δεν τυγχάνει κοινωνικής αποδοχής κι ως αντικοινωνική. Θυμίζω ενδεικτικά την υστερία καταγγελιομανίας που επικράτησε μετά την εκτέλεση των δυο νεοναζί στο Νέο Ηράκλειο όπου ένας σεβαστός αριθμός συλλογικοτήτων και στεκιών με "πρόσωπο στην κοινωνία" καταδίκασαν ομόθυμα την ενέργεια ως εχθρική για τις αξίες και τα ιδανικά του κινήματος. Η ευκολία με την οποία επιδόθηκαν σε αυτό το κρεσέντο λεκτικής βίας και προσβλητικών υπερβολών εναντίον τόσο της ίδιας της ενέργειας όσο και των ανθρώπων που βρίσκονταν από πίσω οφείλεται στο γεγονός ότι αρκεί να είναι μια συλλογικότητα χρόνια στο κίνημα και να έχει "κοινωνικό πρόσωπο" ώστε να ξεπλένεται αυτομάτως οποιαδήποτε τέτοια συμπεριφορά όπως ήταν αυτή των δημόσιων καταδικαστικών κειμένων του 2013. Πόνταραν βέβαια στο γεγονός ότι η οργάνωση θα ήταν του μηδενιστικού χώρου επομένως η αντίενοπλη υστερία τους θα μεταμφιεζόταν σε έναν εύκολο αντιμηδενισμό που ήταν και της μόδας τότε. Ωστόσο όταν διαφεύστηκαν από την ανάληψη ευθύνης απολογήθηκαν ποτέ; Ζήτησαν ποτέ ένα συγγνώμη; Προέβησαν σε κάποια αυτοκριτική; Όχι βέβαια που καιρός για τέτοια. Εξάλου δεν

άλλαξε κάτι για όλους αυτούς αν η ΜΛΕΔ δεν ήταν τελικά μια μηδενιστική οργάνωση καθώς το πραγματικό τους ζήτημα ήταν η ενέργεια αυτή καθεαυτή την οποία ίσως να θεωρούν ακόμα και σήμερα αντικοινωνική. Βλέπει κανείς λοιπόν πως ακολουθώντας αυτό το μονοπάτι σκέψης μπορεί να καταλήξουμε να διαπιστώσουμε, αν αφουγκραστούμε την κοινωνική πλειοψηφεία, ότι πολλά πράγματα που συμβαίνουν ίσως τελικώς έχουν αντικοινωνικό χαρακτήρα : το ξήλωμα ακυρωτικών μηχανημάτων στα ΜΜΜ , ο ξυλοδαρμός ελεγκτών, η στοχοποίηση σπιτιών προέδρων δημόσιων οργανισμών, οι εκτελέσεις εμπόρων ναρκωτικών και ποιος ξέρει τι άλλο. Αυτός ο τρόπος σκέψης είναι εξαιρετικά προβληματικός καθώς ο φετιχισμός της κοινωνικής αποδοχής μπορεί τελικώς να καταλήξει αντί "να φέρει τον κόσμο με το μέρος μας" να πάει εμάς με το μέρος του κόσμου. Μόνο που το μέρος του κόσμου είναι η δυστοπία της εξουσιαστικής κοινωνίας.

Τέλος, και για να ολοκληρώσω αυτή τη συνολική τοποθέτηση, που ήδη θα έχει κουράσει πολύ τα μάτια όσων την διαβάζουν, αφήνω αυτή εδώ την σκέψη και τον προβληματισμό. Ζούμε σε μια εποχή όπου αυτά που προσδιορίζονται ως διαρκή εγκλήματα της εξουσίας συμβαίνουν παντού γύρω μας σε τέτοια πλέον κλίμακα και έκταση που οι ειδήσεις φρίκης και βαρβαρότητας μας βομβαρδίζουν ανά πάσα στιγμή. Κι όμως και αυτό που κι ο κομμουνιστής Γκράμσι περιέγραψε ως κοινωνική αδιαφορία, αυτή η αβουλία που είναι το νεκρό βάρος της ιστορίας, που δρα παθητικά αλλά δρα, και που μάλιστα στο σήμερα διαμορφώνει και ενισχύει και τους σύγχρονους συσχετισμούς για την έλευση νέων ολοκληρωτισμών, έχει φτάσει σε άλλο επίπεδο. Αυτή η αδιαφορία έχει γίνει ιδεολογία και οι φορείς της είναι ικανοί ακόμα και να διεκδικήσουν να βγουν ενεργητικά στο προσκήνιο της ιστορίας για να υπερασπιστούν το δικαίωμα τους στην παθητικότητα. Σε αυτές, λοιπόν, τις συνθήκες η διατάραξη της κανονικότητας των υπηκόων με τρόπο μάλιστα που να τους κάνει μάρτυρες αναπαραστάσεων πολέμου, ίσως είναι κάτι περισσότερο από μια απλή πρόταση δράσης. Ίσως είναι μια επιτακτική πλέον στρατηγική δράσης ώστε να τεθεί αυτό το έκτρωμα που λέγεται κοινωνική ουδετερότητα στη Γκιλοτίνα. Κι αν είναι να ταλαιπωρηθεί και λίγο αυτό το υποκείμενο , που οι κατά τα άλλα αναθεματιστές του ελιτισμού, προσδιορίζουν ως "απλοί άνθρωποι" δεν πειράζει. Σε αυτόν τον κόσμο συμβαίνουν πολύ χειρότερα πράγματα ακριβώς λόγω της αδιαφορίας αυτών των "απλών ανθρώπων". Κι ίσως πρέπει να τους κάνουμε να νιώσουν έστω και το ελάχιστο της ατομικής ευθύνης που αναλογεί στον καθένα και την καθεμία ξεχωριστά που νομίζουν ότι κρυπτόμενοι στο πλήθος, αυτή η ευθύνη για την αδιαφορία τους χάνεται και εξανεμίζεται. Γιατί υπάρχουν παιδιά που χάνουν τα μαθήματα τους επειδή πνίγονται στη θάλασσα προσπαθώντας να φτάσουν σε μια ξένη ακτή, υπάρχουν οικογένειες που δεν επηρεάζονται από τις απεργίες της ΔΕΗ γιατί ζεσταίνονται με γκαζοφιάλες σε σκηνές κι είναι τυχερές αν βγάλουν τη νύχτα δίχως να καούν ζωντανές, υπάρχουν άνθρωποι που δεν ανησυχούν για το αν θα μπορέσουν να επιστρέψουν σπίτι τους μετά τη δουλειά γιατί ίσως ανατινάχτηκαν εν ώρα εργασίας στο υπόγειο κάποιου ταχυφαγείου, υπάρχουν επιβάτες λεωφορείων που δεν αγχώνονται μήπως χάσουν το δρομολόγιο τους λόγω κάποιων "κοινωνικών κανιβάλων" επειδή δολοφονήθηκαν από ελεγκτές για ένα εισιτήριο. Υπάρχουν αυτές κι άλλες τόσες συγκλονιστικές ιστορίες φρίκης όπου πάντα φυσικός και ηθικός αυτουργός είναι η Εξουσία. Μα πάνω από όλα υπάρχει απλωμένη και διάχυτη μια εκκωφαντική κοινωνική σιωπή για όλα αυτά. Μήπως λοιπόν έχει έρθει η ώρα αυτό το " η Σιωπή είναι Συνενοχή" να βρει την υλική του αποτύπωση μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα;

Υ.Γ: Η ανάληψη ευθύνης για ψεύτικα προειδοποιητικά τηλεφωνήματα, ανεξάρτητα από το που αυτά αποσκοπούν, ξεπλένει πολιτικά μια πρακτική που εκ των πραγμάτων συμβάλει στην απαξίωση των προειδοποιητικών τηλεφωνημάτων που πραγματοποιούν ομάδες αντάρτικου πόλης για συγκεκριμένους λόγους. Μόνο όποιος έχει βρεθεί στη θέση εκείνου που τηλεφωνεί για την

ύπαρξη ενός εκρηκτικού μηχανισμού με σκοπό την εκκένωση ενός μέρους γνωρίζει την ένταση της αγωνίας και του άγχους για το αν θα γίνει πιστευτός και για αυτό εκείνη την ώρα η αίσθηση ευθύνης που νιώθει πάνω του είναι τεράστια γιατί διακυβεύονται ζωές ανθρώπων που ίσως δεν έχουν καμιά σχέση με το στόχο επίθεσης.

Στο παρελθόν τηλεφωνητές έχει τύχει να κατεβάσουν ακουστικά, υπάλληλοι να αρνηθούν να εγκαταλείψουν μια υπηρεσία, κάποιο μέσο ενημέρωσης να μην καλέσει την Αστυνομία , κι όλα αυτά επειδή οι φάρσες για προειδοποιητικά τηλεφωνήματα είναι ρουτίνα. Είναι φοβερά προβληματικό επομένως να δίνεται το οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο σε τέτοιες φάρσες.

Σε κάθε περίπτωση αυτό δεν πρέπει να προκαλεί οπισθοχώρηση στην κριτική που αισθάνεται ο καθένας και η καθεμία ότι θέλει να κάνει όταν κρίνει ότι απαιτείται, υπό τον φόβο να μην ταυτιστεί "ύπουλα" με τέτοιες φάρσες, αν και είναι αναμενόμενο μάλλον τέτοιου είδους φάρσες να χρησιμοποιηθούν στο μέλλον ως πολιτική ασπίδα για την αποκρούση τυχών μελλοντικών κριτικών.

Παναγιώτης Αργυρού , μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς- FAI/IRF